

Oranje zeehond

Tot op de huid

Christiaan Bakker

Daar ga ik dan. Een levensgrote plastic oranje zeehond vooruitduwend in de schaatshal van Kramer & Rintje. Het kost enige moeite om, de schaamte al voorbij van het fluoriserend gele lesjes om mijn schouders, me op te richten en te beginnen aan het rondje van vierhonderd meter in deze schaatstempel.

Deze handeling voelt bijna alsof ik geen respect heb voor de ondergrond waar ik mij op voortbeweeg. Een plaats waar wereldkampioenen met Olympiërs vechten om de snelste rondetijden. Een plaats waar regelmatig paard en wagen met een gekranste kampioen rondjes draai-

en. En ook een plaats waar nu ik en deze oranje zeehond elkaars verplichte schaatspartner zijn.

Gelukkig ben ik niet alleen en lees ik in de gezichten van de andere leden van de lesgroep dezelfde gedachten. Het ongebreidelde enthousiasme van de leermeester en zijn stellig vertrouwen dat deze oefening nut heeft om de juiste houding te vinden, zijn het laatste zetje om de ronde echt te beginnen. De zeehond en ik glijden voort. Langzaam, maar steeds sneller. En warempel, tot mijn stomme verbazing vlieg ik daarna over het ijs! Als Jan Bos! Wat een leraar! Ik nodig de zeehond uit voor nog een

ronde en ze gaat zwijgend akkoord.

De ronde waar ik vanochtend mevrouw Haanstra op mijn poli voor uitgenodigd heb, is van een andere categorie. Met Mohs-chirurgie verwijderen we een plek van huidkanker met krappe precisie. Hierna laten we het defect open, waarbij de patiënt met een verband terug in de wachtruimte gaat.

Ondertussen beoordelen wij of de huidkanker geheel verwijderd is of dat er toch nog ergens een restant zit. Als de plek schoon is, kunnen we overgaan tot het dichtmaken van het defect en anders volgt nog een ronde.

De coassistent die vanochtend mee is, vraagt mij geïnteresseerd allerhande dingen over de plek, zoals hoe deze te omschrijven is. Ik leg hem het hulpmiddel uit dat wij als beginnend dermatoloog of be-

Elke coassistent kijkt op dezelfde zure appel-manier bij deze uitleg

ginnende co-assistent gebruiken. Het is een acroniem en heet 'provoke'. Het is een lang gedrocht om tot een goede dermatologische beschrijving te komen en je gedachten te ordenen. Elke letter staat voor een onderdeel. De P bijvoorbeeld voor plaats en de K voor kleur.

Elke coassistent kijkt op dezelfde zure appel-manier bij deze uitleg.

Dat wordt eindeloze hoeveelheden schrijven. Maar daarna maakt hij of zij wel grote dermatologische sprongen vooruit.

Met de kennis van nu, zou ik mijn co vandaag ter vergelijking mijn oranje zeehondervaring hebben verteld. Hoewel een banale oefening in eerste instantie vooral weerstand oproept, geeft de uitvoering ervan krachtig resultaat.

Dus als u binnenkort op een dermatologisch spreekuur verschijnt en de u helpende coassistent verwoed hortend en stotend ziet schrijven: glimlach dan rustig, geef hem of haar even tijd en wens hem of haar dan gerust succes met zijn of haar oranje zeehond. Het komt goed!

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe